

At Dø Tusinde Gange

v.1.2.0

by Thomas B. Dair

Jeg tager en omvej hjem med min sjælebundne. Det er sent om natten, men den sommercyklussens milde brise gør gåturen skøn. Der er ikke andre Fae-folk omkring, så det er kun mig, min sjælebundne og fuldmånen, der titter frem udenfor verdensegens massive krone; de sidstnævntes hvide farver, henholdsvis pels og sten, udkæmper en underbevidst kamp om, hvem der kan skinne mest. *Månen kan ikke slet ikke måle sig med min ulv*, tænker jeg og smiler, imens jeg kigger hans vej.

Selvom at jeg er træt, er jeg på vej forbi min barndomsveninde. Lige siden hun blev optaget som skovrider i Jernbarke-korpset, de efterhånden alt for mange cyklusser siden, har jeg ikke set særlig meget til hende. Og jeg savner hende med hele mit hjerte.

Hun ved faktisk ikke, at jeg er på vej. Jeg har hørt fra vores fælles ven i Jernbarkerne, at hun og hendes skovridermakker skulle være kommet hjem i dag. Jeg kan slet ikke vente med at se min barndomsvenindes smukke overraskelse, når jeg banker på hendes rodhules dør. Mit hjerte begynder at galopere bare ved tanken.

Men jeg har ikke bare tænkt mig at overraske hende. Jeg fandt en sovende slør, en af de sjældne, der blidt skinner med dens ravgule glød. Jeg fandt den, imens jeg plejede rødderne omkring de gamle sovende, og jeg vil, at min ven skal have den. Jeg overvejer at fortælle hende, hvordan den er næsten ligeså smuk som hende, hvordan svampens glød lyser omgivelserne op, næsten ligeså meget som hende. Men jeg afviser tanken, det er for tosset. Eller, måske siger jeg det til hende. Hvis det føles rigtigt.

Mine fødder er kolde og fugtige af det dugvåde græs, og jeg overvejer, om jeg burde have taget mine støvler på. Jeg kan bare så godt lide at gå barfodet rundt, specielt nu under sommerens cyklus. Min sjælebundne ser ikke ud til at have problemer med at hans poter bliver våde. Vi er desuden også snart ved verdensegens store rod, hvor min barndomsveninde har sin rodhule og mit hjertes hamren modvirker kulden i mine tæer.

Jeg hører grin. Det er hendes. Jeg vil altid kunne finde den søde musik selv i en tætpakket lund midt under et gilde. Bare det at høre hendes grin gør, at et spontant smil gror på mit ansigt.

Men mit smil visner hurtigt igen. Jeg kan høre en andens grin, en mands stemme. Det tvinger mit hamrende hjerte til at stoppe op. En pludselig bekymring skyller over mig og jeg finder det umuligt at bevæge min kolde, dugvåde fødder.

Min sjælebundne ved at noget er galt. Han piber i det, at han sænker sin våde næse og rører ved min hånd, som stadigvæk holder den sovende slør; han vil have, at vi går hjem. Der kan ikke komme noget godt ud af det forestående.

Jeg bør høre på ham. Jeg ved det godt. Men jeg kan ikke. Jeg bliver nødt til at vide, hvad der foregår, at vide om min værste frygt har vist sig at være sand. Den frygt, som jeg aldrig rigtig har villet anerkende, men som altid har været der, altid ligget lige under overfladen. Hvordan kunne jeg tro på det? Det gav aldrig nogen mening, i hvert fald ikke for mig.

Jeg gemmer mig bag en tornebusk fyldt med modne brombær. Jeg kan tydeligt se min barndomsvenindes afrundede dør herfra. Med et lavt klynk tigger min sjælebundne mig om at gå, men jeg siger at han skal være stille. Det lød måske en anelse hårdere end tiltænkt, det er jeg godt klar over. Især taget i betragtning af, at jeg burde lytte til ham. Men min sammentrukne mave tvinger mig til at blive og se.

Fra brombærbusken ser jeg min barndomsveninde. Jeg ser hendes smukke, blonde hår dekoreret med fjer. Hun har ryggen til, men er blidt lyst op af lanternen, skåret ud af et agern, der hænger på siden af den store rod. Hun har den simple kjole på, den med Forårscyklussens farver, den som jeg altid har elsket at se hende i. Hun står på tæer med armene rundt om nogen i skyggerne. Grinene er holdt op, præcis som mit hjertes slag.

Jeg lukker øjnene og tager en dyb indånding, i det jeg overvejer mit næste træk. Skal jeg give mig selv til kende og afbryde hvad de har gang i? Nej, det har jeg ingen ret til. Jeg vil så gerne lytte til min sjælebundne, han har altid været mere vis og klogere end jeg. Men jeg er ikke i stand til at bevæge min krop. *Hvad gør jeg? Hvad kan jeg gøre?*

Lige da, et klik, og mine øjne åbner sig vidt op ligesom den afrundede dør. Jeg hører lyden af skridt, støvler og små klove på træ, så endnu et klik. Min krop tør op og jeg begiver mig imod de små, runde vinduer, med enkle krydsede sprosser, ved siden af rodhulens indgang. Og på trods af at jeg fortæller mig selv, at jeg bare går almindeligt, så er mine knæ forfærdeligt bøje og mit hoved hænger lavt. Men at skulle underholde idéen om, at jeg faktisk sniger mig afsted, vil betyde at jeg indrømmer at være en person, som jeg ikke har lyst til. Min sjælebundne følger ikke med for, hvad der måske er første gang i vores liv.

Jeg ankommer til blomsterkasserne, der pynter udenfor vinduerne. Blomsterne selv er visnet for længst. Jeg når at tænke en hurtig tanke, om hvordan jeg ville have taget mig af dem, hvis bare en barndomsven havde spurgt. Den næste tanke bringer mig direkte tilbage til den skrækkelige situation, som jeg har fået placeret mig selv i.

Jeg lyver for mig selv og tænker, at jeg ikke kan vende om nu. Selvfølgelig kan jeg det, og jeg ved det godt, i det jeg kigger tilbage på min sjælebundne og hans skinnende, mælkebøtte-øjne. Der imellem brombærbusken og den faldende nat, er de nu de eneste synlige dele af ham.

Snakken og grinene indenfor dør hen og jeg tager det som mit signal; jeg rejser mig langsomt op med rystende knæ, op til vinduerne. Om jeg er bange for at blive grebet på fersk gerning midt i min tvivlsomme aktion eller er bange for, hvad jeg kommer til at se, ved jeg ikke. Måske er det lidt af begge? Men jeg undertrykker mine bange anelser og fortsætter opad. Endnu i langsomt tempo.

Endelig kravler mine øjne sig op over karmen. Det første jeg ser, er de hvide skæl på min barndomsvenindes sjælebundne, som har indtaget en rede i vinduet. Hans dovne mave bevæger sig op og ned, og blokerer for mit udsyn, så jeg bliver nødt til at bevæge mig længere op med alt hvad det indebærer af ekstra risici for at blive opdaget. Jeg håber, at mit eget måne-hvide hår falder i med skællene.

Det andet jeg lægger mærke til, er en anden sjælebundne, en ny som jeg ikke rigtig kender til; tykke, brune børstehår på en gris, der også hviler sig som sin skællede ven. Jeg synes at den ser forfærdelig malplaceret ud der på gulvet i det ellers så pæne rodbo, så mine øjne begiver sig videre efter et sidste kig fyldt med afsky.

Det tager ikke lang tid for min egne mælkebøtte-øjne at finde det, jeg gruer noget så frygteligt for, men som jeg alligevel er underligt og fast besluttet på at opdage; min barndomsveninde og hendes nattegæst står tæt sammen ved sengekanten i de charmerende, levende lys.

Tiden står stille. Eller måske er det bare mit åndedræt og hjerteslag, som begge er holdt op. Der er kun dem og jeg, dem og deres læber presset imod hinandens, med stumt mørke rundt omkring os. Jeg prøver desperat at overbevise mig selv om, at det jeg ser ikke er virkelig. Og at det på en eller anden måde er et puds, der bliver spillet, en illusion. Og at det hele foregår i mit hoved, men hun rører ved hans bryst nu, han tager hendes kjole af nu-

Jeg finder endelig en form for fornuft og forsvinder hurtigt ned igen, væk fra synet. Jeg sætter mig med min ryg imod rodens bark, den side der udgør boets ene væg. Mit åndedrag er så småt begyndt igen, omend det er tungt fra kniven, som er blevet stukket direkte ind i mit hjerte. Smerten er så intens, at jeg endnu engang ikke kan bevæge mig, ej heller er jeg i stand til at sige noget. Jeg spejder gennem tårer efter min ulv, min sjælebundne, i håbet om at han ikke efterlod mig til at dø fra denne sindsyge idé. Men jeg er ikke i stand til at finde ham og må i stedet acceptere min skæbne.

Med lukkede øjne og tårer tavst strømmende ned over mine kinder, mærker jeg den kolde, våde snude og bløde pels på mine hænder, der livløst hviler sig på såret. Da jeg åbner dem, mødes de med omsorgsfulde mælkebøtte-tvillinger og en ru tunge, som slikker tårerne væk. Smerten tynger mig stadig noget så grusomt, men min sjælebundne formår at få mig op på sin ryg, så han kan bære mig hjem, væk fra hvor det skarpe knivsblad lemlæstede mit hjerte.

Jeg står ved arbejdsbordet, rødder hængende ned overalt fra hulens loft. Nogle af dem bevæger sig selv hen for at røre ved mit ansigt, men jeg er ligeglad. Jeg stirrer bare ind i ingenting, mine hænder arbejder passivt med morteren, så jeg kan fremstille den sovende slør-pufe, som min læremester har bedt om.

Jeg plejede at kunne lide at hjælpe folk med at finde vej ind i den ravgule søvn, men på det sidste har jeg brugt det meste af min tid på ikke at gøre noget. Jeg kan ikke engang finde glæde i min læremesters, eller min sjælebundnes, for den sags skyld, forsøg på at muntre mig op.

Det giver et sæt i mig, da min læremesters sjælebundne lander på mit arbejdsbord. Jeg ved ikke hvor længe, at jeg har stirret ind i intetheden på, men den gamle ugles kurren spørger, om jeg ikke har hørt hendes sjælebundnes kald, eller nogle af de snart-sovende, der jamrer i smerte efter puréen. Jeg undskylder mens hun niver i mine hænder med sit næb og skynder mig hen til min læremester, som er i fuld gang med ritualen.

Jeg afleverer den alt for færdige puré til druiden, og han spørger mig endnu engang, hvorfor jeg agerer så underligt? At det efterhånden har stået på over de sidste to månecykler og at de er bekymrede for mig, ham og hans sjælebundne. Jeg giver ikke rigtigt noget svar. Min læremester virker til at acceptere det. De snart-sovende har brug for hans opmærksomhed.

Jeg udnytter muligheden og slipper uset væk. Eller jeg prøver, men jeg kommer ikke langt før min krop igen fryser til is, ligesom så mange andre gange.

Igennem buegangen af tørrede rødder, den som går hele vejen op til overfladen, kommer min barndomsveninde og hendes elsker til syne. Hun griner. Det er det samme grin.

Det samme, som hun grinte med på den skrækkelige nat. Parret ser ikke ud til at have lagt mærke til mig, som jeg står her midt i indgangskammeret.

Deres fnisen hører op; min barndomsveninde læner nu sig op ad sin elsker, som en spejling af den scene, som har erobret mit sind. Jeg ryster mit hoved og niver mig selv i armen. Måske er *jeg* faldet i søvn og det simpelthen bare er et forfærdeligt mareridt, som udspiller sig foran mig. At det slet ikke sker og at det ikke er sandt. Og at det hele foregår i mit hoved, men hun rører ved hans bryst nu, han tager hendes kjole af nu-

Hvad der faktisk tvinger mig væk fra det grusomme syn er spyddet, som stikker direkte igennem min mave og indvolde. Uden varsel, og uden problemer overhovedet, gennemborede det min træpasser-robe, der tilbød så forsvindende lidt beskyttelse.

Jeg står helt stille, mens jeg undersøger spydspidsen, der stadig stikker ud og gennemvæder det brune tekstil, hvorved det bliver så utrolig mørkt. Jeg har ingen idé om, hvis spyd det er, men det betyder heller ikke noget. Jeg står ubevægelig og kan ej heller få sagt et ord, eller nogen lyd i det hele taget. Det er bare mig, helt alene lige der i midten af kammeret. Ikke engang rødderne kommer efter mig, men de må være lige på trapperne. En helt frisk og ny en som mig må være et rent festmåltid for dem.

Det kunne også være det samme; der er ikke noget, der kan hjælpe imod den fortvivlende smerte, spyddet har efterladt i min mave ved synet af *den* scene. Så jeg accepterer min skæbne og forbereder mig på at rødderne leder mig ind i den ravgule søvn, med mit fossende blod til at lede vejen. Måske skulle jeg spørge min læremester om noget af den puré, som jeg lige har lavet. Det burde hjælpe med mine lidelser mens jeg glider bort.

Jeg vågner til lyden af regn og bladløse grene, der trommer på vinduer og vægge på mit rodbo. Faktisk sov jeg slet ikke, så at vågne er en løgn, jeg fortæller mig selv. En løgn jeg fortæller, fordi jeg *burde* sove dybt på denne tid af natten. Men det her er den nye norm og har været det i lang tid efterhånden. Jeg ved ikke om jeg savner det, søvnen. Jeg er faktisk mere eller mindre ligeglad.

Lyn skralder udenfor og lyser mit bo op i et lille øjeblik. Den buldrende torden følger efter nærmest med det samme. Jeg er ikke stolt af, hvad jeg ser i det flygtige lys; mit bo er beskidt og mit madlager er ved at være tomt. Men det samme er min energi til at gøre noget, hvad som helst faktisk. I det mindste kan mine bønner og linser holde sig længe. Hvis det ikke havde været på grund af mit arbejde som træpasser og min sjælebundne, havde jeg nok foretrukket bare at blive her midt i snavset.

Lysglimtet er heldigvis ovre lige så hurtigt, som det kom. Jeg takker Den Ravgule Fader og Den Jordbrune Moder for det. Mørket gemmer det meste, som jeg ikke har lyst til at se.

Min halvsovende sjælebundne slikker min pande mens jeg griber ud efter hans pels i søgen efter bare lidt trøst. Han har lagt sig helt rullet sammen og hans tilstedeværelse i min seng både beroliger mig og hjælper mine tanker væk fra *det* billede, omend kun for en stund. Men i næste øjeblik er det selvfølgelig tilbage. Og jeg er tilbage til at stirre op på loftet, der gemmer sig et sted i mørket. Denne gang er min sjælebundne min hovedpude. Han har ikke noget imod det.

Endnu et forsøg på at fjerne netop *den* scene fra mit hoved; jeg begynder igen at synge de gamle sange. Jeg synger med en næsten lydløs hvirken. Jeg vil ikke vække min

sjælebundne og jeg er helt klar over, hvor skrækkeligt jeg egentlig er til at synge, selv når jeg virkelig prøver.

Og selvom de måske ikke passer helt præcist på min situation, så virker de gamle Faeiske tekster om tabt kærlighed og knuste hjerter til at hjælpe på en eller anden måde. Selv dem om Den Ravgule Søvn giver mig en smule sindsro og jeg kan mærke, at jeg har brug for alt det, som jeg kan finde lige nu.

Lynene buldrer igen. Mit rodbo bliver lyst op og jeg ser dem. Lige der i mit køkken. Deres grin styrter imod mine ører og fylder mig med det samme med gru. De gamle sange hjælper mig ikke længere. De er faktisk fuldstændig forsvundet fra mine tanker.

Endnu et lyn, endnu et lys i mit bo; jeg ser dem stå åh så tæt igen, min barndomsveninde stadig i den smukke grønne kjole. Jeg forsøger at tale mig selv til fornuft. Hvad den vedholdende storm afdækker i mørket er ikke rigtigt. Jeg fortæller mig selv, at det ikke kan være virkeligt. Og at det hele foregår i mit hoved, men hun rører ved hans bryst nu, han tager hendes kjole af nu-

Jeg sætter mig op med et spjæt og skriger for at få det til at stoppe. Min stakkels sjælebundne vågner med et sæt og et klynk, men han falder hurtigt i søvn igen, da det går op fra, hvad der endnu engang er foregået. Han tilskynder at jeg slutter mig til ham. Jeg siger, at jeg ikke kan. Ikke lige nu, i hvert fald, ikke efter hvad jeg lige har set. Jeg ved ikke hvordan.

Endnu en buldren, endnu et lyn, der afslører en smadret vase, som plejede at stå på mit sengebord. Jeg må have væltet den, men jeg kan ikke huske hvornår eller hvordan. De tørre blomster ligger i blandt stykkerne på gulvet.

De hårde lysglimt falder ind og ud af mit rodbo og jeg samler et stykke af den ødelagte vase op. Mørket skjuler det simple ler-stykkets udseende, men det kan ikke forhindre mig i at føle dets vægt. Jeg undrer mig over, hvor underligt det er, at et så lille stykke alligevel kan være så tungt. Og skarp. Jeg klemmer min næve omkring det og lidt efter kan jeg føle den linde strøm ned af min underarm. Smerten er ingenting hvis man sammenligner med den i mit bryst og kramperne i min mave. Med ét får jeg en skrækelig idé og jeg er ikke i stand til at kaste den væk igen. Om ikke andet, så formår den at afløse *den* scene, som lynene så ubarmhjertigt afslørede, også selvom det kun er for et lille øjeblik.

Lidt efter ligger jeg mig endelig ned igen med en stønnen, mit hoved hvilende på min sjælebundnes regelmæssigt opstigende og dalende bryst. Tordenen udenfor er holdt op, og altopslugende mørke har igen taget over mit rodbo. Det betyder også, at jeg ikke kan se strømmene af blod, der flyder ned i mine hænder. Men jeg kan mærke dem; floderne ender i pøle i mine håndflader, inden de hurtigt flyder over og væder min seng.

En følelse af salighed skubber smerten væk i det jeg gør mig klar. Det kan godt være, at mit rodbo er en del af Egen-mellem-verdeners kæmpe rødde, men de er anderledes end dem, der skal tage os til Den Ravgule Søvn. Mit eneste håb er, at min sjælebundne vil tilgive mig. Men han lægger stadig bare der og trækker vejret roligt, så jeg tror at han er med mig i denne sidste beslutning.

Jeg lukker mine øjne og glider endelig ind i søvnen, en søvn, som ikke længere er hjemsøgt.

Jeg spejder efter min sjælebundne og forsøger at undvige at træde i vandpytterne fra den smeltende sne. Han er et sted tæt ved i skoven, men jeg er bare ikke helt sikker på hvor.

Det har, på flere måder end normalt, været nogle hårde måneder; vinterens cyklus var hård, kold og sneen faldt højere end nogen af Fae-folket. Det har også betydet, at min sjælebundne ikke har kunnet gå på jagt. Vi er generelt ikke glade for jagt, men en ulv har visse instinkter, så det er selvfølgelig altid blevet tolereret i stilhed. Og det faktum at jeg nærmest ikke kan følge med ham nu, fortæller mig, hvor ivrig han er.

I det mindste kan jeg få en gåtur ud af det, mens han jagter hvad end bytte, som han har fået sine øjne på. At gå en tur er godt for sjælen, som min læremester altid siger. Jeg vil gerne tro ham, virkelig, og både Den Ravgule Fader og Den Jordbrune Moder burde vide, hvor desperat jeg er efter noget godt i mit liv.

Jeg klatrer over et bøgetræ, der er gået i forrådnelse, og tænker over problemet med at gå en tur; når du gør det alene, lader du dit sind frit for at vandre væk i en helt anden retning, end hvor du var på vej hen. Og jeg kan ikke lide det, når mine tanker vandrer væk, for jeg kender allerede destinationen.

Men jeg kan ikke gøre for det.

Når jeg kigger op, kan jeg endnu se undersiden af Egen-mellem-verdeners krone, hvis jeg skulle være bange for, om vi havde gået for langt.

Mine tanker falder i en lidt overraskende retning, til en samtale, som jeg havde for et par dage siden med min barndomsveninde. En af de få, vi har haft siden *den* nat. Vi stødte tilfældigvis på hinanden, netop som hun skulle ud på patrulje. Hun og hendes øgle-sjælebundne havde travlt, så samtalen var kortere end jeg havde håbet. Men det var måske godt det samme. Jeg ville ikke have haft tiden til at sige alle de ting, som jeg gerne ville, alligevel.

Men min barndomsveninde overrumplede mig helt, som om intet var hændt. Hun fortalte at de savnede os, hende og hendes sjælebundne. Jeg havde været nødt til at minde mig selv om, at jeg ikke skulle lægge for meget i det, selvom det var svært, og hun havde jo heller ikke behov for at vide, hvad jeg tænkte. Hun havde undskyldt sig selv med at være travlt optaget, hvilket var rigtigt; Jernbarkens skovfogeder kunne være væk i flere månecykler af gangen, specielt lige i øjeblikket.

Når jeg tænker tilbage, tror jeg faktisk ikke, at jeg fik sagt særlig meget. For det meste stod jeg der bare og nikkede, og længtes. Og det var næsten uden lyd, da jeg sagde farvel tilbage til hende, i det de vendte rundt og tog afsted. Bagefter, skulle det vise sig, havde jeg ikke gjort andet end stå og kigge på dem skynde sig væk.

Jeg føler et pludseligt *KNÆK*, hvilket fluks tager mig tilbage til den våde skov. Med mine fingre mærker jeg efter på mine usædvanlige lange hjørnetænder og kan smage blod i min mund. Den jernholdige smag fortæller mig, at min sjælebundnes jagt var succesfuld, en lille smule til min skuffelse, men sådan må tingene nu engang være. Jeg gennemsøger skovbunden efter noget, som kan tage den her ulækre, nærmest tørre, smag væk. Uden held tager jeg i stedet noget af den smeltende sne og fjerner det værste jord og snavs, som det måtte have på sig.

Sneen hjælper egentlig ikke med at fjerne smagen, men i det mindste er min ulv snart tilbage. Så kan vi komme til vores bo i rødderne. Gåturen hjælper alligevel ikke rigtig på mit vandrende sind.

Jeg begynder i samme øjeblik at tænke på min barndomsveninde igen; givet at hun er i begyndelse af sin patrulje, burde hun ikke være langt væk og jeg spekulerer i at hun og hendes skovfoged-partner måske er i nærheden. En del af mig håber, at hun måske er, men jeg prøver at bevidst at sige "nej" til mig selv. Konflikten inden i mig er udmattende og imens jeg følger et dyrespor i skovbunden, ønsker jeg at det hele bare vil ende. Gerne før end senere.

Jeg er lige ved at falde, da jeg, et lettere distræt, forsøger at hoppe over endnu et falden træ, denne gang en birk. Jeg finder godt nok hurtigt min balance igen, men i det jeg ser op, fryser jeg endnu engang til is.

Det er dem. Igen. Min barndomsveninde og hendes skovfoged-partner, hendes elsker, og deres sjælebundne. De har endnu ikke set mig, som de kommer gående der mellem træerne. Jeg har rigeligt med tid til at forsvinde væk, før de ser mig, men jeg kan ikke. Så var de ret tæt på alligevel.

Nu er parret næsten lige foran mig og har på en eller anden måde ikke opdaget min tilstedeværelse endnu. Deres grin er som tortur i mine ører og det samme er synet af dem for mine øjne. Jeg lukker dem hårdt i, da min barndomsveninde stiller sig op på sine tæer og slår sine arme omkring sin partners og elskers hals.

Når jeg åbner dem igen, er parret der desværre stadig ikke forsvundet. Jeg fortæller mig selv, at det ikke giver nogen mening, at de burde have set mig nu. Og alligevel vil de ikke holde op med deres forfærdeligt følsomme kys. Måske er de godt klar over, at jeg er her.

Nej, det kan slet ikke passe. Mit sind har endnu engang brug for noget, som jeg bliver ved med at fejle, ligesom alt andet i mit liv lige nu. Det har brug for at blive overbevist. Det har brug for at blive fortalt, at det simpelthen ikke giver nogen mening. Så jeg prøver endnu engang; scenen, der udspiller sig, sker ikke, argumenterer jeg halvhjertet. Og at det hele foregår i mit hoved, men hun rører ved hans bryst nu, han tager hendes kjole af nu-

En dødelig hvisken, tre af dem. Pilene flyver hurtigt igennem den sene vinters cyklus kolde luft. Jeg opdager dem nærmest ikke, før de har gennemboret min robe. Pilehovederne rejser uden problemer hele vejen igennem og prikker til min tykke, grå kappe på den anden side; to af pilene til lungerne, én til maven. Jeg falder ned på knæ som direkte resultat. Jeg er ude af stand til at trække vejret, min mave kramper på sygelig vis og mit hjerte gør ondt. Underligt, eftersom der ikke var en pil, som ramte det.

Her i mine sidste øjeblikke tænker jeg slet ikke over, hvem der kunne have skudt pilene. Smerten, som jeg har følt siden sommerens cyklus har været ulidelig, så jeg burde bare takke ham eller hende, hvem end de så er. Jeg ville bare ønske, at min sjælebundne var her. For tryghedens skyld og intet andet. Men jeg kan ikke få alt, som jeg gerne vil have. Eller noget som helst, for den sags skyld.

Parret er væk og det er rart at vide, at smerten vil ligeså om ikke så længe. Jeg lægger mig ned i den våde skovbund og giver mig til at vente på, hvad der vil være min sidste, hvæsende vejtrækning. Giver mig til at vente på, at alt vil forsvinde.

Mine tæer forsøger at gribe om det grønne græs. Jeg er ret sikker på, at jeg plejede at kunne lide farven. Solene varmer mine bare fødder, og en lille smule af mine ben. Jeg sidder her under en bøge-krone ved månesøen. Der er ikke mange tanker, som trænger sig på, imens jeg sidder

her med min hage begravet i mine arme, mine arme over mine knæ. Jeg stirrer ud over det stille vand på, hvad nogle nok ville sige var en smuk dag i den nye sommers cyklus.

Men jeg ser ikke det smukke. Heller ikke i dag. Jeg er i tvivl, om jeg overhovedet ved, hvad der er smukt og hvad der ikke er længere. Det hele kan ligeså godt være trøstesløst, fugtigt og koldt. Jeg er ligeglad.

Min sjælebundne er derimod af en anden overbevisning og lægger lystigt i det varme sollys ved siden af mig med sin mave op og tunge ud. Jeg sætter pris på hans forsøg med at opmuntre mig, men det virker bare ikke. Hans forsøg har ikke virket i lang tid, hvis nogensinde. Der er ikke noget, som virker for mig.

Jeg er i tvivl om, hvorfor vi har sat os her ved søen. Det plejede at være min barndomsveninde og mit yndlingssted. Vi kunne lege med vores sjælebundne i timevis her eller bare ligge hoved-mod-hoved i græsset og se op på egen-mellem-verdeners storslåede og frodige krone, eller måske følge hvordan solene blev jagtet af månen. En enkelt gang så vi endda dansende lys på den mørke, glitrende himmel.

Det vil aldrig ske igen. Selvom det er smukt, var det, som gjorde nattelysene så specielle, at jeg så dem med hende, alene, og så hvordan hun dansede sammen med farverne. Sidst jeg snakkede med min barndomsveninde, inviterede hun os til sit bryllup under fejringen af vinterens cyklus. Nu vil hun nok hellere have sin kommende mand med sig ud og opleve lysene og stadig danse ligeså lykkeligt, måske endda mere.

Jeg vil have at hun er lykkelig, tænker jeg uden at tage mine øjne væk fra den stille sø. Men jeg ønsker også, at jeg selv en dag oplevede glæde igen. Jeg forsøger at huske den sidste gang, hvor jeg følte mig rigtig glad; var det virkelig næsten en hel cyklus siden da min sjælebundne og jeg ville give min barndomsveninde den selvlysende sovende slør? På en eller anden måde kan jeg ikke forstå det, men det giver samtidig også rigtig god mening. Jeg har lyst til at græde bare ved tanken, men jeg har heller ingen held med tårerne. Det kan også være ligemeget.

Jeg spørger min sjælebundne hvad jeg skal gøre. Han svarer med en snorken og ændrer knap nok på måden han ligger, kun for at fange de varmende sole lidt bedre. Jeg bebrejder ham ikke. Jeg kan ikke være nogen nem sjælebundne og alle forslagene, som han er kommet op med indtil videre, har enten ikke virket eller også har jeg ikke haft viljen til at prøve. Jeg indrømmer desværre, at det ofte har været på grund af sidstnævnte. Jeg ville også ignorere mig, efter at være stillet det samme spørgsmål igen og igen uden at min hjælp blev taget til efterretning.

Jeg får en idé. "Få" er måske så meget sagt, da det ikke er første gang, at den strejfer mig, men jeg har aldrig sagt den højt. Jeg spørger min sjælebundne hvad han synes om at drage ud i verden udenfor egen-mellem-verdener. Det ville bare være ham og jeg, på trods af hvor uhørt idéen er.

Den store ulv sætter sig op og kigger på mig med mælkebøtter fulde af bekymring. Jeg svarer ham, at jeg ved, det er drastisk og at det bare er en idé, ikke en beslutning. Vi er fæstet på vores sjæle og jeg vil aldrig tage ham hen, hvor han ikke har lyst. Men nu hvor idéen har forplantet sig i mit hoved, kan jeg mærke at den bliver svær at rykke op med rødderne. Det er ikke noget, jeg siger til min sjælebundne, men jeg tror at han allerede ved det. Det gør han som regel.

Svaret kommer uden tøven og han presser sit store, pelsede hoved imod mit. Jeg er taknemlig og lover ham, at det ikke ville blive for for evigt, skulle vi overhovedet tage afsted. Men jeg tilføjer også, at vi ikke skal forhaste os. Heldet kunne måske stadig tilsmile os med håb. Jeg siger det mest for at berolige min sjælebundne, men jeg tror ikke på det selv.

Jeg overvejer, hvordan håbet overhovedet skulle kunne vende tilbage til sådan én som jeg og placerer min hage tilbage på mine arme og ben. I det samme trækkes min opmærksomhed væk fra det stille vand og sommercyklussens varme.

Mit hjerte begynder at banke hurtigere og hurtigere, og mit åndedræt bliver mere usammenhængende. Jeg ser dem, lige der på græsset ved kanten af den dødsensstille sø. De er som vævet sammen, han på det grønne græs og hun stadig i den kjole med forårscyklussens farver. Den kjole, der hjemsøger mig så grusomt.

Jeg hører min barndomsvenindes grin og ved, hvad der skal til at ske. Jeg kender det alt for godt efterhånden. Jeg kigger ikke engang væk, da jeg kommer til at se deres kys uanset hvad, uanset hvad jeg fortæller mig selv. Jeg ved at det ikke sker, siger jeg i et forsøg på at tale mig selv til fornuft. Og at det hele foregår i mit hoved, men hun rører ved hans bryst nu, han tager hendes kjole af nu. *Sæt mig fri.*

En ensom tåre finder sin vej, da jeg lukker mine øjne og gør mig klar til at dø.